

Poštovana ravnateljice, dragi profesori, učitelji i prijatelji!

Puna emocija, na tren vesela, na tren ponosna, na tren tužna, uzela sam olovku da bih na papir prenijela svoje osjećaje koje bih željela podijeliti s vama. Bliži se kraj jedne nezaboravne avanture u kojoj smo sudjelovali zajedno sa svojim učiteljima i profesorima. Ne mogu se oduprijeti dojmu svog prvog susreta s osmogodišnjim školovanjem.

Toga jutra pomalo uplašena, zbunjena i nesigurna, ali radoznala i uzbuđena krenula sam u nešto novo i meni nepoznato. Srce mi je uzbuđeno kucalo kada sam kao sedmogodišnjakinja kročila u školu, gdje me je s osmijehom na licu dočekala učiteljica Melita. Svojom toplinom pomogla mi je prebroditi nesigurnost i strah od nečeg novog i nepoznatog. I dandanas sjećam se njezinih ruku koje su me znale pomilovati i priviti k sebi kada je to bilo potrebno. Brzo su proletjele četiri godine jedne zaigranosti i odgovornosti koja je bila uvod u nastavak jednog ozbiljnijeg i odgovornijeg razdoblja.

Ponosna i spremna zajedno s profesoricom Sorić krenula sam dalje u novu pustolovinu. Bila sam spremna jer nakon Melite dobila sam najbolje. Dobila sam rasku koja je nastavila tamo gdje je Melita stala, koja je bila spremna boriti se za nas, koja je težila zajedništvu i pravednosti... Bilo je tu smijeha, veselja, čak i suza, ali sve smo mi to prebrodili zajedno kroz razgovor, a naša *Sorićka* bila je tu za nas, uvijek spremna zaštititi nas i stati u našu obranu. U svemu tome uz profesoricu Sorić uz nas je bila i profesorica Markelić, zamjenica raske, koja bi uvijek sa smiješkom zajedno s nama rješavala nedoumice. Ponosna sam što je u moj razred išla Maja, a poput anđela čuvara bila je tu i naša Ivona koja je, brinući se o Maji, pomagala i svima nama.

Kao najljepše trenutke školovanja i druženja ostaju mi u sjećanju izleti, škola u prirodi, putovanja i nezaboravan maturalac te razne šaljive zgode i nezgode koje su bile gotovo svakodnevica našeg razreda.

Sve mi je teže i teže obuzdati emocije koje mi prolaze glavom. Ne mogu, a da se ne prisjetim svih učitelja i profesora koji su mi pomogli steći znanje i izvesti me na put za koji smatram da ću biti spremna nastaviti dalje.

Moja generacija posebna je po tome što će zadnju godinu pamtiti po štrajku učitelja i profesora gdje smo svi zajedno pokazali veliko zajedništvo podržavajući ih u njihovoj borbi i po COVIDu – 19 koji nam se nametnuo kako bi nam pokvario naše druženje do kraja školske godine i uveo nas u novi oblik školovanja - *online* te nas je zakinuo za ono najvažnije: ZAGRLAJE.

U glavi mi odzvanja zvuk školskog zvona, galama učenika na hodnicima za vrijeme odmora, škripanje parketa u učionicama te mirisi koji se šire iz školske kuhinje.

A ja još uvijek ne nalazim riječi kojima bih mogla opisati osjećaje koji naviru pri pomisli na rastanak sa svima vama.

Zbogom će biti privremeno jer moji osjećaji, koje dijelim s vama, puno su dublji nego što sam mogla zamisliti. Ovom prilikom željela bih zahvaliti svim učiteljima, profesorima, ravnateljci, pedagogu, logopedici, tajnici, knjižničarki, kuharicama, domarima, spremačicama i svim učenicima ove škole, a posebno svojim prijateljima iz razreda kao i svojoj cijeloj obitelji na podršci i suradnji sve vrijeme mog školovanja. Jako sam ponosna i zahvalna svima vama na priznanju koje sam dobila kao *učenica generacije*, ali mišljenja sam da je u mojoj generaciji bilo puno učenika koji zaslužuju nagadu koju sam primila.

Bliži se kraj. Kraj jedne kazališne predstave u kojoj mi glumci moramo biti svjesni da nakon spuštanja kazališnog zastora ne postoji repriza. Nakon aplauza idemo dalje jer se već režira nova predstava čija

nas premijera očekuje ujesen. Vjerujem da će svima nama osmogodišnje školovanje ostati u jednom lijepom i nezaboravnom sjećanju jer ne kaže se uzalud: *Od kolijevke pa do groba najljepše je đačko doba!*

Iva Ocvirk, učenica 8. razreda OŠ Miroslava Krleže

generacija 2012. -2020.